

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/1048 van 3 mei 2016
in de zaak 1213/0537/A/1/0506

In zake: de heer **Jan VAN LOMMEL**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Michiel DEWEIRDT
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Doorniksewijk 66
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
departement RWO, afdeling Antwerpen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Lieve DEHAESE
kantoor houdende te 3500 Hasselt, Luikersteenweg 187
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

Tussenkomen-
partij: de nv **KPN GROUP BELGIUM**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Günther L'HEUREUX en Roel MEEUS
kantoor houdende te 1200 Brussel, Gulledele 96
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 18 april 2013, strekt tot de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement RWO, afdeling Antwerpen, van 1 februari 2013 waarbij aan de tussenkomen- partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de installatie van een nieuwe buispyloon voor BASE met een hoogte van 33 meter op het parkeerterrein van discotheek Millennium.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 2230 Herselt, Provinciebaan 14, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 35R2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomen- partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De procespartijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 8 april 2014, waarop de vordering tot vernietiging wordt behandeld en de zaak in beraad wordt genomen.

Bij beschikking van 30 maart 2016 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep vervolgens toegewezen aan de vijfde kamer.

Bij tussenarrest van 31 maart 2016 heeft de voorzitter van de vijfde kamer de debatten heropend teneinde het beroep *ab initio* te hernemen voor de anders samengestelde zetel.

De partijen werden opgeroepen voor de openbare zitting van 19 april 2016.

Kamervoorzitter Pieter Jan VERVOORT heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michiel DEWEIRDT die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Gauthier BAUDTS die loco advocaat Lieve DEHAESE verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Roel MEEUS die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

De griffier van de Raad heeft, overeenkomstig artikel 15, eerste lid Procedurebesluit, een afschrift van het verzoekschrift aan de verwerende partij overgemaakt met een aangetekende brief van 30 mei 2013.

De verwerende partij heeft pas met een aangetekende brief van 14 augustus 2013 haar antwoordnota ingediend. Dit is buiten de vervaltermijn van 45 dagen, zoals bepaald in artikel 28, §1 Procedurebesluit.

De verwerende partij heeft haar antwoordnota laattijdig ingediend en de Raad weert deze antwoordnota dan ook uit de debatten.

IV. TUSSENKOMST

De nv KPN GROUP BELGIUM verzoekt met een aangetekende brief van 19 juni 2013 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 3 juli 2013 de tussenkomende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

V. FEITEN

Op 28 augustus 2008 (datum van het ontvangstbewijs) dient de rechtsvoorganger van de tussenkomende partij bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het installeren van een nieuwe buispyloon voor BASE met een hoogte van 30m op het parkeerterrein van discotheek Millennium”*.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 28 juli 1978 vastgesteld gewestplan ‘Herentals - Mol’, gelegen in een gebied voor dag- en verblijfsrecreatie.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch in een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 6 november tot 6 december 2008, worden geen bezwaarschriften ingediend.

De Dienst werken en Infrastructuur van de provincie Antwerpen adviseert op 27 november 2008 gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herselt adviseert op 15 december 2008 gunstig.

De Federale Overheidsdienst Mobiliteit & Verkeer, directoraat – generaal Luchtvaart, adviseert op 23 maart 2009 gunstig onder voorbehoud.

De verwerende partij beslist op 5 mei 2009 onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing met betrekking tot het gezondheidsaspect als volgt:

“ ...

Regelmatig wordt de vrees geuit dat een zendinstallatie (mast) de gezondheidstoestand van de bevolking en de openbare salubriteit in het gedrang zou kunnen brengen door de uitgezonden straling. Om de bevolking te beschermen tegen elk mogelijk gezondheidsrisico door elektromagnetische radiogolven gelden er stralingsnormen. Met betrekking tot dit gezondheidsaspect kan verwezen worden naar de aanbevelingen van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) die 50 keer strenger zijn dan de effectieve risicogrens, waarop enige (enkel thermische) effecten werden vastgesteld, en die Europees en Internationaal aanbevolen wordt.

Uit het door de aanvrager opgemaakt en ten titel van overvloede aan de aanvraag toegevoegd technisch dossier, zoals eertijds vereist door het BIPT, blijkt dat de stralingsintensiteit zich zeer ruim onder de bovenvermelde aanbevelingen van de WHO bevindt. Rekening houdende met de beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van de zorgvuldigheidsnorm, kan de stedenbouwkundige vergunning worden verleend.

Op basis van de huidige, in wetenschappelijke tijdschriften gepubliceerde gegevens wordt besloten dat de elektromagnetische straling van telecommunicatiebasisstations niet gevaarlijk is voor de gezondheid van de algemene bevolking. De vergunningverlenende overheid kan er dan ook in alle redelijkheid, op basis van de thans beschikbare wetenschappelijke gegevens, van uit gaan dat het gezondheidsaspect voldoende onder controle is en het verlenen van deze stedenbouwkundige vergunning niet in de weg staat, aangezien men onder de algemeen aanvaarde risicogrens qua straling zit op plaatsen

waar personen zich redelijkerwijze kunnen bevinden. De vergunning wordt dan ook in alle redelijkheid, op basis van de thans beschikbare wetenschappelijke gegevens, uitgevaardigd. Van zodra de Vlaamse overheid eigen normen ter zake heeft uitgewerkt, eventueel strenger dan de bovenvermelde aanbevelingen, zal de aanvrager zich uiteraard aan deze nieuwe normering conformeren. Op die wijze wordt het voorzorgsprincipe volledig gerespecteerd.

...

De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, heeft deze beslissing met het arrest nummer 221.566 van 29 november 2012 vernietigd met de volgende motivering:

“ ...

Een overheid die zich over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning uitspreekt, moet, gelet op het toentertijd geldende artikel 4 DRO, ook oog hebben voor de impact van het project op het leefmilieu en moet daartoe de nadelige gevolgen van het gebruik of de exploitatie van een installatie op de gezondheid van de omwonenden in overweging nemen. Gegeven het mogelijk risico op beduidende en onomkeerbare schade door de emissie van elektromagnetische golven door GSM-masten, kan het gebrek aan volledige wetenschappelijke zekerheid met betrekking tot de gezondheidsrisico's de vergunningverlenende overheid immers niet vrijstellen van de verplichting om deze risico's op voldoende concrete wijze te onderzoeken.

De omstandigheid dat er geen formele rechtsregels bestaan met betrekking tot de toetsing van de gezondheidsrisico's van GSM-masten, neemt niet weg dat de vergunningverlenende overheid in concreto moet nagaan of de elektromagnetische straling geen onaanvaardbaar risico voor de gezondheid zou opleveren.

5.7. In het bestreden besluit wordt verwezen naar “de aanbevelingen van de Wereldgezondheidsorganisatie (hierna: WHO) die 50 keer strenger zijn dan de effectieve risicogrens”, en wordt gesteld dat uit het aan de aanvraag toegevoegd “technisch dossier, zoals eertijds vereist door het BIPT, blijkt dat de stralingsintensiteit zich zeer ruim onder de bovenvermelde aanbevelingen van de WHO bevindt”, en dat “(o)p basis van de huidige, in wetenschappelijke tijdschriften gepubliceerde gegevens wordt besloten dat de elektromagnetische straling van telecommunicatiebasisstations niet gevaarlijk is voor de gezondheid van de algemene bevolking”. Voorts stelt het besluit dat “(v)an zodra de Vlaamse overheid eigen normen ter zake heeft uitgewerkt, eventueel strenger dan de bovenvermelde aanbevelingen, (...) de aanvrager zich uiteraard aan deze nieuwe normering (zal) confirmeren”, en dat op die wijze “het voorzorgsbeginsel volledig (wordt) gerespecteerd”.

De beoordeling van de gezondheidsrisico's in het bestreden besluit is in die omstandigheden beperkt tot een algemene stellingname over de verenigbaarheid van de installatie met de aanbevelingen van de WHO, zonder dat op concrete wijze en meer in detail wordt onderzocht of de elektromagnetische straling die uitgaat van de vergunde installatie voor de omwonenden redelijkerwijze geen onaanvaardbaar gezondheidsrisico inhoudt. De loutere affirmatie dat de straling als dusdanig onder een algemene, aanvaardbaar geachte drempel blijft, volstaat niet als een afdoende beoordeling van de gezondheidsrisico's, aangezien hieruit niet kan worden opgemaakt of dit oordeel gefundeerd is, ongeacht de afstand tot de antenne en de duur van de blootstelling.

5.8. Het feit dat de tussenkomende partij inmiddels een conformiteitsattest heeft verkregen conform de thans geldende regelgeving is niet van aard de verzoeker zijn

belang bij het middel te ontnemen. Het komt immers aan de Raad van State niet toe vooruit te lopen op de beoordeling door de bevoegde overheid van de overeenstemming van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening.
...

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 21 januari 2013 gunstig.

De verwerende partij beslist bij de herbeoordeling van de aanvraag op 1 februari 2013 als volgt onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

Afwijkingen van stedenbouwkundige voorschriften

Art. 4.4.7, §2....

Besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, §2 en artikel 4.7.1, §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester...

De handelingen vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3, §1, 4° van het voormeld besluit. De handelingen hebben immers betrekking op een draadloos communicatienetwerk en omvat bij dergelijk netwerk horende aanhorigheden, dewelke op grond van voormeld besluit beschouwd worden als handelingen van algemeen belang, die een beperkte impact hebben in de zin van artikel 4.4.7, §2 VCRO.

De handelingen komen voor vergunning in aanmerking, ook al strijden deze met de stedenbouwkundige voorschriften van het gewestplan Herentals - Mol (gebied voor dag- en verblijfsrecreatie) en dit overeenkomstig artikel 4.4.7, §2 VCRO.

Op grond van de voorliggende elementen is er geen beletsel om af te wijken van de gewestplanbestemming. De pyloon is een slanke buispyloon van 33m hoogte met slechts beperkte grondinname van 2,4m op 3,3m en sluit aan bij de bestaande garageboxen die gelegen zijn achter de discotheek. De inplanting geschiedt op de verharde parking van een discotheek. De woningen in de nabijheid bevinden zich allen op meer dan 50m. Rondom de parking bevinden zich bomen en struiken, waardoor het zicht vanuit deze woningen op de inplantingsplaats beperkt is. Aan de overzijde van de gewestweg zijn de eigendommen ook omgord door bomen en struiken, zodat het zicht op de pyloon uitermate beperkt is mede door de discotheek en de gewestweg die zich nog tussen de inplantingsplaats en deze eigendommen bevindt. Als openbare nutsvoorziening is een zendstation dienstig voor de omwonenden en voor de gebruikers van het gebied. De bestemming van het gebied voor dag- en verblijfsrecreatie wordt door de inplanting niet belemmerd of onmogelijk gemaakt. In de onmiddellijke omgeving bevindt zich enkel een discotheek met een semi-industrieel uitzicht, enkele garageboxen, een verharde parking en een vijver (langs westelijke zijde). Langs de parking bevinden zich langs westelijke zijde, noordelijke en zuidelijke zijde straten die langs de overzijde omgord worden door bomen en struiken.

BESCHRIJVING VAN DE OMGEVING EN VAN DE AANVRAAG

De aanvraag gaat over het installeren van een nieuwe buispyloon voor BASE met een hoogte van 33m op het parkeerterrein van discotheek Millennium. De

stedenbouwkundige aanvraag is qua bestemming verenigbaar met het landelijk weefsel van de desbetreffende omgeving, zoals duidelijk op te maken uit de bijgevoegde plannen en foto's in het dossier. De omgeving gecombineerd met de bestaande wegeninfrastructuur, parking en dancing bieden de mogelijkheden om bijkomende functies op te nemen, zonder dat dit tot conflicten leidt met de gegevens configuratie en de aanwezige bebouwing van de omliggende percelen.

...

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Deze beoordeling – als uitvoering van art. 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling en met oog voor de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen- houdt rekening met de volgende criteria als uitvoering van art. 4.3.1 van de codex:

- *Functionele inpasbaarheid*

Een zendstation is een installatie dat als van openbaar nut en algemeen belang kan worden beschouwd. Er moet derhalve naar gestreefd worden om de gemeenschapsvoorzieningen en de openbare nutsvoorzieningen, welke in directe relatie staan met de levensfunctie, in te planten in de nabijheid van o.a. een drukke wegen en parkings. Hierdoor kunnen deze inrichtingen hun specifieke taak naar behoren vervullen.

Het zendstation is gelegen op een parking in de onmiddellijke nabijheid van een discotheek en in een recreatiegebied, en in de omgeving van bewoning. Als openbare nutsvoorziening staat het zendstation ten dienste van de bewoners en de gebruikers en sluit het aan op de functie van het gebied. Het gebruik van de parking, van de discotheek en van de omliggende bewoning wordt niet gehinderd door de inplanting.

- *Mobiliteitsimpact*

Niet van toepassing.

- *Schaal*

Het inplanten van een slanke buispyloon en een technische kast met een beperkte grondinname en hoogte op dit terrein en in de omgeving zal de schaal van dit gebied niet overschrijden.

- *Ruimtegebruik en bouwdichtheid*

De pyloon en de technische kast zullen zich op het terrein van de disco een beperkte nieuwe ruimte innemen en deze dan ook niet overschrijden.

- *Visueel-vormelijke elementen*

De pyloon is een slanke buispyloon dat naar visuele hinder beperkt is. Ook de technische kast heeft gelet op haar omvang, ligging (op een parking en aansluitend bij garageboxen) slechts een uitermate beperkte impact. Gelet op de locatie achterliggend van een drukke weg en op de parking van een disco wordt er geen open ruimte aangesneden.

Deze lijninfrastructuur, van de weg, wordt reeds omzoomd met puntinfrastructuren, een extra puntinfrastructuur integreert zich volledig. Hierdoor kan gesteld worden dat het zendstation geen visuele hinder betekend voor de omgeving en verenigbaar is met de omgeving.

- Cultuurhistorische aspecten

Niet van toepassing

- Het bodemreliëf

Het bodemreliëf wordt niet gewijzigd

- Hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenoten veiligheid in het algemeen

Buiten een beperkte visuele impact zijn er aan de handelingen geen hinderaspecten verbonden. Ook is er geen impact voor het gebruiksgenot van de omliggende eigendommen. De eerste bebouwing (met uitzondering van de discotheek) bevindt zich op meer dan 50m. Met de eigenaar van de discotheek en parking werd een huurovereenkomst afgesloten. Ook op het vlak van veiligheid stelt zich geen probleem.

Het zendstation wordt immers afgesloten met een omheining en is enkel toegankelijk voor daartoe bevoegde personen.

Op het vlak van de gezondheid voor de omwonenden dient vastgesteld te worden dat deze beoordeling niet dient te geschieden in het kader van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

Overeenkomstig artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO is deze beoordeling enkel nodig voor zover noodzakelijk of relevant. In het Vlaams gewest is intussen een normering tot stand gekomen.

Het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne wat betreft de normering van vast en tijdelijk opgestelde zendantennes voor elektromagnetische golven tussen 10Mhz en 10Ghz, werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 13 januari 2011. Twee ministeriële besluiten die verdere invulling geven aan deze regeling, werden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 16 februari 2011. De website, waarmee conformiteitsattesten kunnen worden aangevraagd, is operationeel. Dit besluit van de Vlaamse regering legt gezondheidsnormen vast.

Overeenkomstig het nieuw ingevoerde artikel 6.9.2.2, §1 van Vlarem II is de exploitatie van een vast opgestelde zendantenne verboden zonder conformiteitsattest, behoudens in de gevallen vermeld in artikel 6.9.2.2, §§2 en 3 van Vlarem II. Tegelijk wordt een stralingsnorm vastgelegd van 3 V/3 per vast opgestelde antenne (zoals terug te vinden in artikel 6.9.2.1, §1 van Vlarem II) en een cumulatieve norm van 20,6 V/m (zoals terug te vinden in artikel 2.14.2.1 van Vlarem II)). Dit betekent dus dat de exploitatie van een vast opgestelde zendantenne verboden is, tenzij wanneer de bevoegde overheid daarvoor een conformiteitsattest aflevert. Overeenkomstig artikel 6.9.2.5 van Vlarem II kan dergelijk conformiteitsattest alleen worden afgegeven wanneer aan verschillende voorwaarden is voldaan.

De installatie mag pas in exploitatie genomen worden als de aanvrager beschikt over een conformiteitsattest, zoals bedoeld in het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010. OP die wijze wordt het voorzorgsprincipe volledig gerespecteerd. Alle nieuwe en bestaande installaties moeten aan de normen van dit besluit van de Vlaamse regering voldoen. Voor de betrokken antennes werd op 27 juli 2011 een conformiteitsattest afgegeven. De vergunningverlenende overheid kan er dan ook in alle redelijkheid van uitgaan dat het gezondheidsaspect voldoende onder controle is en het verlenen van deze stedenbouwkundige vergunning niet in de weg staat. Een in

concreto onderzoek is derhalve niet vereist.

ALGEMENE CONCLUSIE

De aanvraag is stedenbouwkundig aanvaardbaar en kan vergund worden omwille van bovenvermelde redenen en regelgevend kader op Vlaams niveau omtrent de stralingsnorm...”

Dit is de bestreden beslissing.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen met betrekking tot de tijdigheid.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat zij over het rechtens vereiste belang beschikt om bij de Raad beroep in te stellen, omdat zij in de nabijheid van de bouwplaats woont en door de bestreden beslissing zal worden geconfronteerd met visuele hinder en gezondheidsrisico's.

2.

De tussenkomenende partij betwist het belang van de verzoekende partij als volgt:

“ ...

*De woning van de verzoekende partij is gelegen aan de andere zijde van de Provinciebaan, **schuin** tegenover het projectperceel. In tegenstelling tot de bewering van de verzoekende partij dat hij slechts op ‘enkele tientallen meters’ van het projectperceel woont, situeert de woning van de verzoekende partij zich **op een afstand van ongeveer 100 meter** (zie stuk 6 verzoekende partij). Rekening houdend met de concrete elementen van het dossier volstaat deze nabijheid evenwel niet om te beschikken over een voldoende belang. De verzoekende partij is zich daar terdege van bewust, reden waarom hij enkele beweerde nadelen aanvoert. De verzoekende partij blijft evenwel in gebreke om een door de opgerichte installaties veroorzaakt en aanwijsbaar nadeel aan te tonen.*

Wat de beweerde visuele hinder betreft, is het zo dat het perceel van de verzoekende partij dat gelegen is in agrarisch gebied, aan de voorzijde volledig (met uitzondering van de oprit) wordt afgebakend door metershoge dennenbomen, allerlei struiken, een niet-doorzichtige afsluiting en een haag (stukken 6 en 7 verzoekende partij en foto onder).

*Door de ligging van het projectperceel schuin tegenover de woning van de verzoekende partij, de inplanting van de mast en de technische cabines achter het gebouw van discotheek Millennium, en de aanwezigheid van metershoge dennenbomen, allerlei struiken, een niet-doorzichtige afsluiting en een haag aan de voorzijde van de woning van de verzoekende partij, kan er van visuele hinder vanuit de woning van verzoekende partij geen sprake zijn. **Vanuit zijn woning kan verzoekende partij geen zicht hebben op de betrokken installaties.** Trouwens, tussen de woning van de verzoekende partij en de*

discotheek Millennium waarachter de betrokken installaties zijn opgericht, bevindt zich de Provinciebaan met daarlangs elektriciteitspalen en -draden waardoor het uitzicht van de verzoekende partij in ieder geval reeds gehinderd wordt. [Afbeelding]

In het verleden werd reeds meermaals geoordeeld dat het plaatsen van dergelijke installaties geen visuele hinder meebrengt die leidt tot een verbreking van het evenwicht tussen erven.

*De rechtbank van eerste aanleg te Brugge (27 februari 2006, onuitgeg., **stuk 7**) heeft zo als volgt geoordeeld: ...*

*De rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde heeft zelfs al geoordeeld dat een GSM-mast van 40 meter die werd opgetrokken op 2,5 meter van de perceelsgrens geen verstoring van het evenwicht of bovenmatige burenhinder meebrengt, ook al kan dergelijke mast het uitzicht storen en zelfs ontsieren (Rb. Dendermonde, 5 september 2008, onuitgeg., **stuk 8**).*

Wat het beweerde ernstige gezondheidsrisico betreft, dient vastgesteld te worden dat hiervan geen sprake kan zijn. Immers, op 27 juli 2011 werd aan tussenkomende partij een conformiteitsattest afgegeven conform de thans geldende reglementering op het vlak van vast opgestelde zendantennes voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 GHz (stuk 14 verzoekende partij).

In uitvoering van artikel 3 van de Wet van 12 juli 1985 betreffende de bescherming van de mens en het leefmilieu tegen de schadelijke effecten en de hinder van niet-ioniserende stralingen, infrasonen en ultrasonen, op grond waarvan de uitvoerende macht alle gepaste maatregelen kan treffen, en meer bepaald voorwaarden kan opleggen aan het opwekken, het doorzenden en het ontvangen van niet-ioniserende stralingen, infrasonen of ultrasonen, heeft de Vlaamse Regering op 19 november 2010 een besluit tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne wat betreft de normering van vast en tijdelijk opgestelde zendantennes voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 GHz aangenomen. Dit besluit tot wijziging van Vlarem II is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 13 januari 2011 en in werking getreden op 23 januari 2011.

Overeenkomstig het nieuw ingevoegde artikel 6.9.2.2. § 1 van Vlarem II is de exploitatie van een vast opgestelde zendantenne verboden zonder conformiteitsattest, behoudens in de gevallen vermeld in artikel 6.9.2.2. §§ 2 en 3 van Vlarem II. Tegelijk wordt een stralingsnorm vastgelegd van 3 V/m per vast opgestelde zendantenne (zoals terug te vinden in artikel 6.9.2.1. § 1 van Vlarem II) en een cumulatieve norm van 20,6 V/m (zoals terug te vinden in artikel 2.14.2.1. van Vlarem II).

Dit betekent dat de exploitatie van een vast opgestelde zendantenne verboden is, tenzij wanneer de bevoegde overheid daarvoor een conformiteitsattest aflevert.

Overeenkomstig artikel 6.9.2.5. van Vlarem II kan dergelijk conformiteitsattest alleen worden afgegeven wanneer aan verschillende voorwaarden is voldaan (zie infra, onder het tweede middel).

Welnu, gelet op de afgifte van het conformiteitsattest is voldaan aan de stralingsnormen zodat er van enig risico voor de volksgezondheid van de omwonenden geen sprake kan zijn (zie infra, onder het tweede middel).

Dat het nadeel bestaande uit een ernstig gezondheidsrisico niet langer aan de orde is, blijkt trouwens uit de proceshouding van de verzoekende partij in de kort gedingprocedure voor de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout. Na kennisname van voormeld conformiteitsattest heeft de verzoekende partij niet langer aangedrongen op een exploitatieverbod (een oprichtingsverbod was niet langer aan de orde gelet op de oprichting van de installaties voor de gedinginleidende dagvaarding) en werd de zaak doorgehaald (stuk 6).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen nadeel kan ondervinden van de vergunde installaties. Het verzoek tot vernietiging van de verzoekende partij dient bijgevolg als onontvankelijk afgewezen te worden wegens de ontstentenis van het rechtens vereiste belang.

...

3.

In haar wederantwoordnota repliceert de verzoekende partij dat de zendmast veel hoger is dan de struiken en de bomen in haar tuin en dus vanuit elk oogpunt zichtbaar blijft.

Ze verwijst naar verschillende studies die aantonen dat stralingen gezondheidsrisico's genereren en stelt dat deze risico's niet zomaar worden weggenomen door het loutere feit dat er een conformiteitsattest werd afgeleverd. Dit attest zou volgens de verzoekende partij bovendien onwettig zijn.

De verzoekende partij wijst ten slotte nog op het feit dat de Raad van State haar belang erkende in het arrest van 29 november 2012.

Beoordeling door de Raad

Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bepaalt dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de bestreden vergunningsbeslissing, bij de Raad beroep kan instellen.

De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift voldoende concreet aannemelijk dat zij minstens visuele hinder kan ondervinden van de geplande zendmast van 33 meter hoog, ook al is haar perceel op ongeveer 100 meter van de bouwplaats gelegen en wordt het omzoomd door bomen en struiken. De verzoekende partij kan dan ook worden beschouwd als een belanghebbende in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO.

De exceptie van de tussenkomende partij wordt verworpen.

VII. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: Inrichtingsbesluit), artikel 4.4.7, §2 VCRO, artikel 3 van de wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat, hoewel de verwerende partij zich beroept op artikel 4.4.7, §2 VCRO, artikel 20 van het Inrichtingsbesluit van toepassing blijft en niet wordt gerespecteerd: er wordt niet voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van dit artikel, die erg strikt moeten worden geïnterpreteerd.

Volgens de verzoekende partij bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering over de dringende en absolute noodzaak om de zendmast te plaatsen in recreatiegebied. De bestreden beslissing toont volgens haar evenmin aan dat de werken van algemeen belang verenigbaar zijn met de algemene bestemming en het architectonisch karakter van het gebied. Er wordt volgens haar immers niets vermeld over de omliggende huizen, waaronder dat van de verzoekende partij.

2.

De tussenkomende partij antwoordt hierop dat de verzoekende partij de verkeerde rechtsgrond inroept. Zij wijst op het decreet van 11 mei 2012 dat een artikel 4.4.7/1 invoegt in de VCRO dat stelt dat bij de beoordeling van de aanvragen voor een stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning, geen toepassing meer kan worden gemaakt van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit. Artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2012 heft artikel 20 van het Inrichtingsbesluit op. Gelet op deze artikelen kon de verzoekende partij zich volgens de tussenkomende partij dan ook niet meer beroepen op artikel 20 van het Inrichtingsbesluit.

In ondergeschikte orde merkt de tussenkomende partij op dat de verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit, maar van artikel 4.4.7, §2 VCRO. De verwerende partij heeft de toepassing van dit artikel volgens de tussenkomende partij concreet gemotiveerd, waarbij ze aanhaalt dat de ruimtelijke impact van het project beperkt is en de bestemming van het gebied voor dag- en verblijfsrecreatie niet wordt belemmerd of onmogelijk gemaakt.

In meest ondergeschikte orde verwijst de tussenkomende partij naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat een GSM-zendmast als een openbare nutsvoorziening kan worden beschouwd. Dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken of er sprake is van een dringende en absolute noodzaak en de aanvraag verenigbaar is met de algemene bestemming en architectonisch karakter van het gebied, houdt volgens de tussenkomende partij geen steek, omdat artikel 20 van het Inrichtingsbesluit niet werd - en niet kon worden - toegepast.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat de verwerende partij zich niet kan steunen op artikel 4.4.7, §2 VCRO, omdat een zendmast van 30 meter geen beperkte impact heeft.

Voor zover naar artikel 3, §1, 4° van het besluit van 5 mei 2000 wordt verwezen om toepassing te maken van artikel 4.4.7, §2 VCRO, moet volgens de verzoekende partij worden vastgesteld dat deze bepaling in strijd is met artikel 4.4.7, §2 VCRO. De verzoekende partij stelt met verwijzing naar de parlementaire voorbereiding dat bij de beoordeling van de beperkte impact van een handeling van algemeen belang, moet worden gekeken naar de landschappelijke integratie van de handelingen in het landschap. Een zendmast van 30 meter kan zich volgens de verzoekende partij niet integreren in het landschap. De verzoekende partij vraagt dan ook artikel 3, §1, 4° van het besluit van 5 mei 2000 op grond van artikel 159 GW buiten toepassing te laten wegens de strijdigheid met artikel 4.4.7, §2 VCRO.

De verzoekende partij stelt verder nog dat artikel 4.4.7/1 VCRO geen machtiging verleent aan de Vlaamse regering om artikel 20 van het Inrichtingsbesluit op te heffen, en dat er evenmin beroep kan worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid die de Vlaamse regering ontleent aan de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, aangezien uit artikel 4.4.7/1 VCRO niet op voldoende duidelijke wijze de bedoeling tot het opheffen van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit kan worden afgeleid. Ook artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2012 moet volgens de verzoekende partij buiten beschouwing worden gelaten op grond van artikel 159 GW.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij bouwt dit middel in haar inleidende verzoekschrift hoofdzakelijk op rond de schending van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit.

De Raad merkt echter op dat de verwerende partij de aanvraag niet diende te toetsen aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit. Artikel 4.4.7/1 VCRO, ingevoegd met het decreet van 11 mei 2012, bepaalt immers dat *'bij de beoordeling van aanvragen voor een stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsaanvragen geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen'*.

Artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2012 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7 en artikel 4.7.1, §2, tweede lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester heft het vermelde artikel 20 van het Inrichtingsbesluit op.

De vraag of aan de Vlaamse regering door het voormelde decreet van 11 mei 2012 een machtiging werd verleend om het artikel 20 van het Inrichtingsbesluit daadwerkelijk op te heffen, zoals de verzoekende partij betwist, doet geen afbreuk aan de bepaling uit artikel 4.4.7/1 VCRO.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij conform artikel 4.4.7/1 VCRO geen toepassing heeft gemaakt van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit, maar zich steunt op artikel 4.4.7 VCRO. De toepassing van dit artikel wordt in de bestreden beslissing ook zorgvuldig onderzocht en uitgebreid gemotiveerd.

2.

De verzoekende partij roept in het inleidende verzoekschrift weliswaar ook de schending in van het artikel 4.4.7, §2 VCRO, maar zet niet concreet uiteen op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden.

Pas in de wederantwoordnota licht de verzoekende partij de schending van artikel 4.4.7, §2 VCRO toe. De Raad kan echter geen rekening houden met latere bijstellingen, aanpassingen of uitbreidingen van het middel, zoals opgenomen in de wederantwoordnota, wanneer vastgesteld moet worden dat dit middel reeds had kunnen ingeroepen worden bij het indienen van het verzoekschrift.

In zoverre de verzoekende partij voor het eerst in haar wederantwoordnota stelt dat een zendmast van 30 meter hoog geen ruimtelijk beperkte impact heeft en dat artikel 3, §1, 4° van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 om die reden strijdig is met artikel 4.4.7, §2

VCRO, stelt de Raad vast dat zij hiermee een nieuwe wending aan haar middel geeft, hetgeen niet op ontvankelijke wijze kan in een wederantwoordnota.

Het middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 23, lid 1 en lid 3.4 GW, artikel 1.1.4 VCRO, artikel 19 van het Inrichtingsbesluit, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het materieel motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in haar beoordeling geen rekening houdt met de private belangen tussen de naburen en met moeite de impact op de bestaande woon- of verblijfsfuncties in de omgeving onderzoekt.

De gezondheidsaspecten en -risico's worden volgens de verzoekende partij evenmin in overweging genomen in de bestreden beslissing. Het louter verwijzen naar een conformiteitsattest volstaat volgens haar niet.

Ze verwijst naar rechtspraak die stelt dat zolang niet bewezen is dat de straling van dergelijke masten niet gevaarlijk is, er aanvaard wordt dat deze waarschijnlijk gevaarlijk is, en naar het voorzorgsbeginsel inzake leefmilieu en gezondheid. De gezondheidsrisico's moeten volgens haar dan ook *in concreto* worden onderzocht, hetgeen niet is gebeurd.

Het conformiteitsattest is volgens de verzoekende partij bovendien niet correct, aangezien er wordt uitgegaan van een zendmast van 33 meter, terwijl er een zendmast van 30 meter wordt aangevraagd. De waarden en de berekeningen in het dossier zijn volgens de verzoekende partij dan ook niet correct zodat dit niet kan worden gebruikt als bewijs van de toetsing aan de gezondheidsrisico's voor de omwonenden.

2.

De tussenkomende partij stelt dat het middel onontvankelijk is voor zover de schending van artikel 23 van de Grondwet, artikel 1.1.4 VCRO en artikel 19 van het Inrichtingsbesluit wordt ingeroepen.

Artikel 23 van de Grondwet richt zich volgens de tussenkomende partij enkel tot overheden en niet tot particulieren, zodat er in particuliere betrekkingen geen beroep kan worden gedaan op dit artikel. Bovendien heeft het artikel volgens de tussenkomende partij geen rechtstreekse werking. Artikel 1.1.4 VCRO formuleert enkel doelstellingen en houdt volgens de tussenkomende partij geen verplichting in om de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening te toetsen. Artikel 19 van het Inrichtingsbesluit is volgens haar dan weer impliciet opgeheven door artikel 4.3.1, §2 VCRO. De verzoekende partij laat volgens de tussenkomende partij dan ook na om een rechtsgrond in te roepen die zou zijn geschonden door een gebrekkige toetsing aan de goede ruimtelijke ordening.

Ondergeschikt stelt de tussenkomende partij dat de verwerende partij de aanvraag wel degelijk afdoende getoetst heeft aan de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en hierbij ook oog heeft gehad voor de omgeving en de eventuele hinderaspecten. De eventuele toestemming

van omwonenden is volgens de tussenkomende partij irrelevant bij de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening.

De tussenkomende partij benadrukt dat de Raad in dit verband over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt. De verzoekende partij toont volgens de tussenkomende partij niet aan dat de verwerende partij zich zou hebben gesteund op foutieve gegevens en niet in redelijkheid tot haar beoordeling is gekomen.

Het conformiteitsattest is volgens de tussenkomende partij bovendien correct omdat er wel degelijk een pyloon van 33 meter zal worden gebouwd. De omschrijving op de eerste bladzijde van de bestreden beslissing over de bouw van een pyloon van 30 meter betreft volgens de tussenkomende partij dan ook een materiële vergissing; in de overige beschrijvingen wordt in de bestreden beslissing wel steeds een pyloon van 33 meter vermeld.

De tussenkomende partij stelt verder dat de verwerende partij wel degelijk kon volstaan met de vaststelling dat de beoordeling van de gezondheidseffecten van de antennes in de eerste plaats gebeurt in het kader van de stralingsreglementering. Zonder conformiteitsattest kan de zendmast volgens de tussenkomende partij niet worden geëxploiteerd, zodat de stralingsreglementering ook tegemoet komt aan het voorzorgsbeginsel.

Artikel 4.3.1, §2 VCRO, waarvan de schending niet wordt ingeroepen, bepaalt dat de hinderaspecten en de gezondheidsrisico's maar concreet moeten worden beoordeeld voor zover dit noodzakelijk of relevant wordt geacht, zodat het volgens de tussenkomende partij kon volstaan om te verwijzen naar de stralingsreglementering en het op basis daarvan verkregen conformiteitsattest. De verwerende partij diende de gezondheidsaspecten dan ook niet meer opnieuw *in concreto* te beoordelen in de bestreden beslissing. De arresten van de Raad van State waarnaar de verzoekende partij verwijst, zijn volgens de tussenkomende partij dan ook niet meer relevant.

De tussenkomende partij stelt ten slotte nog dat de woning van de verzoekende partij zich op een afstand van ongeveer 100 meter van de zendmast bevindt. De plannen van het conformiteitsattest geven volgens de tussenkomende partij aan dat de groene zones, waar de opgelegde stralingsnorm sowieso niet worden overschreden, zich op maximaal 80 meter van de zendmast bevinden en dat de stralingsniveaus ter hoogte van de woning van de verzoekende partij dus nog vele malen lager zullen zijn en dus met oog op de volksgezondheid verwaarloosbaar.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat het feit dat artikel 23 van de Grondwet geen rechtstreekse werking heeft, niet betekent dat men deze kan negeren. Het bevat volgens de verzoekende partij een standstill-beginsel dat betekent dat een bepaald beschermingsniveau niet kan worden verlaagd of verminderd.

In het licht van artikel 1.1.4 VCRO kan het gebrek aan volledige wetenschappelijke zekerheid met betrekking tot de gezondheidsrisico's de vergunningverlenende overheid volgens de verzoekende partij niet vrijstellen van de verplichting om deze risico's concreet te onderzoeken. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij enkel rekening gehouden met de discotheek en de parking en niet met de verdere omgeving die, gelet op de mast van 33 meter, ook in de beoordeling had moeten worden betrokken.

De verzoekende partij stelt verder dat een conformiteitsattest niet gelijk staat met een milieuvergunning klasse I of II, of een melding voor een klasse III-inrichting. Aangezien er geen

koppeling is tussen de stedenbouwkundige vergunning en het conformiteitsattest is een onderzoek van de gezondheidsrisico's volgens de verzoekende partij nog steeds essentieel bij de beoordeling van een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij had dan ook de gezondheidsrisico's concreet moeten onderzoeken in plaats van enkel naar het technisch dossier te verwijzen.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 23 van de Grondwet bepaalt:

“Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid:

...

4°het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu.”

Artikel 23 GW heeft geen rechtstreekse werking met betrekking tot de toetsing van een individueel vergunningsbesluit, zodat de verzoekende partij er geen subjectieve rechten kan uit putten en dit artikel niet met goed gevolg kan invoeren.

De verzoekende partij beroept zich tevens op een schending van artikel 19 van het Inrichtingsbesluit en artikel 1.1.4 VCRO.

Artikel 19 van het Inrichtingsbesluit bepaalt dat een vergunning dient geweigerd te worden wanneer het aangevraagde onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. Sinds de inwerkingtreding van de VCRO wordt de 'goede ruimtelijke ordening' echter beoordeeld aan de hand van de aandachtspunten, criteria en beginselen zoals opgesomd in artikel 4.3.1, §2 VCRO, waaronder de impact op de gezondheid en de hinderaspecten. De Raad leest de ingeroepen schending van artikel 19 van het Inrichtingsbesluit dan ook als een schending van artikel 4.3.1, §2 VCRO.

Artikel 1.1.4 VCRO bevat geen verplichtingen maar is een doelstellingartikel, gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden en waarbij de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden.

Uit de bestreden beslissing moet blijken dat de vergunningverlenende overheid in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid aandacht heeft besteed aan de bescherming van de mens en het leefmilieu en dat zij bij het nemen van een beslissing over de aanvraag, een billijk evenwicht in acht heeft genomen tussen de bij de zaak betrokken belangen.

Verder bepaalt artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO uitdrukkelijk dat bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening - voor zover noodzakelijk of relevant – het gezondheidsaspect mee in overweging moet worden genomen.

Uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 2° VCRO volgt dat het vergunningverlenend bestuursorgaan bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening rekening dient te houden met de in de omgeving bestaande toestand.

De 'in de omgeving bestaande toestand' is de voor het dossier 'relevante' in de omgeving bestaande toestand, rekening houdende met de specifieke gegevens van het dossier en met de aandachtspunten en criteria uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO die, voor zover noodzakelijk of relevant, voor het aangevraagde dienen onderzocht te worden.

Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met een goede ruimtelijke ordening beschikt de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid, waarbij de Raad in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole zijn beoordeling van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats kan stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is alleen bevoegd om te onderzoeken of de verwerende partij de haar toegekende appreciatiebevoegdheid behoorlijk heeft uitgeoefend en meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en op basis daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk haar beslissing heeft kunnen nemen.

2.

De verwerende partij motiveert de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening als volgt:

“ ...

Buiten een beperkte visuele impact zijn er aan de handelingen geen hinderaspecten verbonden. Ook is er geen impact voor het gebruiksgenot van de omliggende eigendommen. De eerste bebouwing (met uitzondering van de discotheek) bevindt zich op meer dan 50m. Met de eigenaar van de discotheek en parking werd een huurovereenkomst afgesloten. Ook op het vlak van veiligheid stelt zich geen probleem.

Het zendstation wordt immers afgesloten met een omheining en is enkel toegankelijk voor daartoe bevoegde personen.

Op het vlak van de gezondheid voor de omwonenden dient vastgesteld te worden dat deze beoordeling niet dient te geschieden in het kader van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

Overeenkomstig artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO is deze beoordeling enkel nodig voor zover noodzakelijk of relevant. In het Vlaams gewest is intussen een normering tot stand gekomen.

Het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne wat betreft de normering van vast en tijdelijk opgestelde zendantennes voor elektromagnetische golven tussen 10Mhz en 10Ghz, werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 13 januari 2011. Twee ministeriële besluiten die verdere invulling geven aan deze regeling, werden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 16 februari 2011. De website, waarmee conformiteitsattesten kunnen worden aangevraagd, is operationeel. Dit besluit van de Vlaamse regering legt gezondheidsnormen vast.

Overeenkomstig het nieuw ingevoerde artikel 6.9.2.2, §1 van Vlare II is de exploitatie van een vast opgestelde zendantenne verboden zonder conformiteitsattest, behoudens in de gevallen vermeld in artikel 6.9.2.2, §2 en 3 van Vlare II. Tegelijk wordt een stralingsnorm vastgelegd van 3 V/3 per vast opgestelde antenne (zoals terug te vinden in

artikel 6.9.2.1, §1 van Vlarem II) en een cumulatieve norm van 20,6 V/m (zoals terug te vinden in artikel 2.14.2.1 van Vlarem II)). Dit betekent dus dat de exploitatie van een vast opgestelde zendantenne verboden is, tenzij wanneer de bevoegde overheid daarvoor een conformiteitsattest aflevert. Overeenkomstig artikel 6.9.2.5 van Vlarem II kan dergelijk conformiteitsattest alleen worden afgegeven wanneer aan verschillende voorwaarden is voldaan.

De installatie mag pas in exploitatie genomen worden als de aanvrager beschikt over een conformiteitsattest, zoals bedoeld in het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010. Op die wijze wordt het voorzorgsprincipe volledig gerespecteerd. Alle nieuwe en bestaande installaties moeten aan de normen van dit besluit van de Vlaamse regering voldoen. Voor de betrokken antennes werd op 27 juli 2011 een conformiteitsattest afgegeven. De vergunningverlenende overheid kan er dan ook in alle redelijkheid van uitgaan dat het gezondheidsaspect voldoende onder controle is en het verlenen van deze stedenbouwkundige vergunning niet in de weg staat. Een in concreto onderzoek is derhalve niet vereist.

...

Anders dan wat de verzoekende partij beweert, blijkt uit deze beoordeling dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de in de omgeving bestaande toestand en de eventuele hinder en gezondheidsrisico's die uit zouden kunnen gaan van het vergunde project.

De Raad oordeelt dat de verwerende partij in alle redelijkheid kon verwijzen naar het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne wat betreft de normering van vast en tijdelijk opgestelde zendantennes voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 GHz én het conformiteitsattest van 27 juli 2011 dat in overeenstemming met deze regeling werd afgeleverd, en kon oordelen dat hiermee het voorzorgsprincipe wordt gerespecteerd.

In zijn arrest van 29 november 2012 (nummer 221.566) heeft de Raad van State vastgesteld dat de verwerende partij in haar eerdere vergunningsbeslissing van 5 mei 2009 geen afdoende beoordeling van de gezondheidsrisico's heeft gemaakt. De omstandigheid dat er intussen een conformiteitsattest werd afgeleverd, was volgens de Raad van State niet van aard om de verzoekende partij haar belang bij het middel te ontnemen, nu het niet aan de Raad van State toekomt om vooruit te lopen op de beoordeling door de verwerende partij van de goede ruimtelijke ordening.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in het kader van de heroverweging in de bestreden beslissing wel uitdrukkelijk het intussen verleende conformiteitsattest heeft betrokken, en dat de verwerende partij rekening houdende met dit conformiteitsattest van oordeel is dat het gezondheidsaspect voldoende onder controle is. Zodoende heeft de verwerende partij ditmaal wel een concrete beoordeling gemaakt van de gezondheidsrisico's door uitdrukkelijk te verwijzen naar het intussen afgeleverde conformiteitsattest waaruit blijkt dat de desbetreffende zendmast voldoet aan de toepasselijke normering voor elektromagnetische straling.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij zich in het kader van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening en in het bijzonder van de gezondheidsrisico's niet zou mogen steunen op een conformiteitsattest dat werd afgeleverd overeenkomstig de toepasselijke normering inzake elektromagnetische straling.

De Raad stelt daarbij vast dat, afgezien van de (onjuiste) opmerking met betrekking tot een vermeende discrepantie in de opgegeven bouwhoogte tussen de aanvraag en het conformiteitsattest en met betrekking tot de gecumuleerde effecten, de verzoekende partij geen kritiek levert op de beoordeling in dit conformiteitsattest of op de in het Vlaamse gewest toepasselijke normering inzake elektromagnetische straling.

De verzoekende partij stelt enkel dat het conformiteitsattest zou steunen op onjuiste feitelijke gegevens, met name een zendmast van 33 meter, terwijl de aanvraag een zendmast van 30 meter betreft, en geen rekening zou houden met de gecumuleerde effecten.

Uit de plannen bij de aanvraag blijkt evenwel dat wel degelijk een zendmast van 33 meter wordt aangevraagd. In de bestreden beslissing wordt op pagina één weliswaar gesteld dat het een zendmast van 30 meter betreft, maar verder in de bestreden beslissing wordt wel correct gesproken van een zendmast van 33 meter. De verwijzing naar een zendmast van 30 meter betreft dus een materiële vergissing. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het conformiteitsattest steunt op foutieve feitelijke gegevens. Uit het dossier bij het conformiteitsattest blijkt bovendien dat niet enkel rekening is gehouden met de straling van elk van de zendantennes, maar ook met de cumulatieve effecten ervan.

De verzoekende partij verwijst op de openbare zitting nog naar een recent arrest van de Raad van 3 december 2015 met nummer RvVb/A/1516/0325 dat haar standpunt zou ondersteunen. De Raad merkt met de tussenkomende partij evenwel op dat die zaak niet vergelijkbaar is met onderhavige zaak, omdat er in die zaak op het ogenblik van de vergunningsbeslissing nog geen conformiteitsattest werd afgeleverd en de verwerende partij in die zaak vooruitgelopen was op de mogelijke afgifte van een conformiteitsattest zonder een onderzoek *in concreto* te voeren.

In onderhavig geval was er op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag dus wel degelijk een conformiteitsattest voorhanden. De verwerende partij kon dan ook in alle redelijkheid oordelen dat, rekening houdende met het intussen verleende conformiteitsattest, het gezondheidsaspect voldoende onder controle is.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 3, §3, 1°, 8 en 11 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende het openbaar onderzoek en over de aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat de tussenkomende partij met het nieuwe conformiteitsattest de vergunningverlenende overheid een aanvullend gegeven heeft bezorgd dat niet ter inzage heeft gelegen tijdens het openbaar onderzoek. De verzoekende partij heeft hierover geen standpunt kunnen innemen.

Daarnaast spreekt het conformiteitsattest volgens de verzoekende partij over een hoogte van 33 meter van de zendmast, terwijl de eerste (vernietigde) vergunning en de huidige bestreden vergunning spreken over een zendmast van 30 meter. De verzoekende partij stelt zich de vraag of dit een poging tot een wijziging van het voorwerp van de vergunningsaanvraag is, zodat ook dit

kan beschouwd worden als een essentiële wijziging van het voorwerp van de vergunning. Ook hierover heeft de verzoekende partij naar eigen zeggen geen standpunt kunnen innemen, zodat de verwerende partij niet zorgvuldig alle elementen van de vergunningsaanvraag heeft onderzocht en beoordeeld.

2.

De tussenkomende partij antwoordt hierop dat het middel iedere grondslag mist. De verzoekende partij verliest volgens de tussenkomende partij uit het oog dat de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag is ingediend op 28 augustus 2008 en dat het openbaar onderzoek is gehouden van 6 november 2008 tot 6 december 2008 en dus lang vóór het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010 waarbij de Vlaamse stralingsnormen zijn vastgesteld en dat in werking getreden is op 23 januari 2011.

Ten tijde van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag en het openbaar onderzoek kon er volgens de tussenkomende partij hoegenaamd nog geen sprake zijn van een conformiteitsattest. Het is volgens de tussenkomende partij dan ook geheel logisch dat het conformiteitsattest niet ter raadpleging voorlag tijdens het openbaar onderzoek. Het conformiteitsattest betreft volgens de tussenkomende partij ook geen essentiële wijziging of aanvulling van de aanvraag.

De tussenkomende partij stelt verder dat er met het conformiteitsattest ook geenszins een wijziging is gekomen aan de hoogte van de pyloon. De geprojecteerde en inmiddels opgerichte buispyloon heeft volgens de tussenkomende partij steeds een hoogte gehad van 33 meter en is ook als dusdanig beoordeeld door het BIPT.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij dat er wel degelijk een betwisting is over de hoogte van de zendmast waarbij zij verwijst naar de eerste vergunning van 5 mei 2009 en de omschrijving van de aanvraag waar melding wordt gemaakt van een zendmast met een hoogte van 30 meter. Het voorwerp van de vergunning is volgens de verzoekende partij dus gewijzigd zodat er een nieuwe aanvraag ingediend diende te worden of minstens een nieuw openbaar onderzoek diende georganiseerd te worden.

De bestreden beslissing maakt volgens de verzoekende partij ook gewag van 3 nieuwe minilinks op de zendmast, waarover de verzoekende partij geen kans heeft gehad om haar bezwaren kenbaar te maken. De effecten van deze minilinks werden volgens de verzoekende partij niet onderzocht in het technisch dossier en de bestreden beslissing.

Beoordeling door de Raad

De openbaarmaking van een vergunningsaanvraag door een openbaar onderzoek heeft tot doel, enerzijds, om degenen die bezwaren zouden hebben tegen het aangevraagde de mogelijkheid te bieden hun bezwaren en opmerkingen kenbaar te maken, en anderzijds, om aan de bevoegde overheden de nodige inlichtingen en gegevens te verstrekken opdat zij met kennis van zaken zouden kunnen oordelen.

Er werd voor de aanvraag een openbaar onderzoek gehouden van 6 november 2008 tot 6 december 2008. De verzoekende partij heeft een bezwaarschrift ingediend en zo haar bezwaren en opmerkingen kenbaar kunnen maken.

Met het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010 worden de Vlaamse stralingsnormen vastgelegd en wordt de vereiste opgelegd om eerst een conformiteitsattest te

bekomen alvorens de zendantennes te exploiteren. Het conformiteitsattest kon dus niet bij de aanvraag worden gevoegd, noch ter inzage worden gelegd bij het openbaar onderzoek.

Zoals blijkt uit de beoordeling onder het tweede middel, wordt bij het conformiteitsattest terecht uitgegaan van een zendmast met een hoogte van 33 meter. De aanvraag vermeldt de oprichting van zes zendantennes en drie minilink antennes. Hiermee is rekening gehouden in het dossier bij het conformiteitsattest. Het bijgevoegde conformiteitsattest houdt dus geen wijziging in van de ter inzage gelegde bouwaanvraag.

Het middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 25 en 26 van de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het materieel motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat uit niets blijkt dat de tussenkomende partij pogingen heeft ondernomen om overeenkomstig artikel 25 van de wet van 13 juni 2005 de antennes op reeds bestaande sites te plaatsen. Ze verwijst naar de website van het BIPT waaruit blijkt dat in de nabijheid van de Provinciebaan reeds verschillende sites aanwezig zijn van Base.

2.

De tussenkomende partij antwoordt hierop dat de artikelen 25 en 26 van de wet van 13 juni 2005 geen verplichtingen opleggen aan de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag. Geen enkele bepaling verplicht volgens de tussenkomende partij dan ook dat de operator die een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag indient, het bewijs zou moeten leveren dat hij alles in het werk gesteld heeft om bestaande steunen te gebruiken voor zijn antennes.

De tussenkomende partij stelt ondergeschikt dat artikel 25 enkel een inspanningsverbintenis voorziet. De verwerende partij dient volgens de tussenkomende partij ook geen rekening te houden met mogelijke alternatieve inplantingsplaatsen, maar is gebonden door het voorwerp van de aanvraag, zoals afgebakend door de aanvrager. De tussenkomende partij heeft overigens naar eigen zeggen wel degelijk alternatieve inplantingsplaatsen onderzocht, zoals blijkt uit de verklarende nota bij de aanvraag.

De verplichting voor de operator uit artikel 26 van de wet van 13 juni 2005 om minstens een maand voor de indiening van de aanvraag zijn intentie om een aanvraag in te dienen kenbaar te maken aan de andere operatoren, betreft volgens de verzoekende partij geen formele verplichting inzake stedenbouw of leefmilieu.

De tussenkomende partij stelt daarenboven wel degelijk artikel 26 te hebben nageleefd, aangezien bij de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag een document 'Afsluiting intentiebrief' gevoegd is, waaruit blijkt dat zowel Belgacom Mobile, Mobistar en Clearwire negatief geantwoord hebben op de vraag tot sitiesharing.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat verwerende partij de toepassing van de wettelijke verplichtingen uit de wet van 13 juni 2005 niet heeft onderzocht. Er wordt volgens de verzoekende partij niet aangetoond dat alles in het werk is gesteld om de antennes op de bestaande masten te plaatsen. De brieven van Belgacom Mobile en Mobistar overtuigen volgens de verzoekende partij niet omdat er vier jaar tussen de vergunningsaanvraag en de vergunning verstreken is, zodat deze brieven van de andere operatoren niet actueel zijn op het moment van de vergunningverlening.

De tussenkomen partij spreekt zichzelf ook tegen volgens de verzoekende partij wanneer ze enerzijds stelt dat een andere locatie niet mogelijk is omwille van haar dekkinggraad, maar anderzijds toch de andere operatoren heeft aangeschreven

Beoordeling door de Raad

Artikel 25 van de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie, zoals deze gold ten tijde van de bestreden beslissing, bepaalt:

“§1. Teneinde het milieu, de volksgezondheid, en de openbare veiligheid te beschermen of om stedenbouwkundige of planologische redenen stelt de operator alles in het werk om, in de mate van het mogelijke, zijn antennes op reeds bestaande steunen te bevestigen, zoals daken van gebouwen, pylonen, gevels, zonder dat deze lijst beperkend is.

§2. Een operator die een steun in eigendom heeft, staat op redelijke en niet discriminerende wijze gedeeld gebruik van de antennesite toe.

§3. Indien de steun van een antennesite eigendom is van een operator staat deze toe dat een andere operator zijn antenne bevestigt op de betreffende steun. Indien de bijhorende gebouwen eigendom zijn van een operator en de mogelijkheid bieden om de uitrustingen van verschillende operatoren in afzonderlijke lokalen te installeren, staat deze toe dat de verzoekende operator hiervan eveneens gebruik maakt om zijn basisstation te installeren. (...)

§6. De bepalingen van de §§ 1 tot 5 gelden tevens voor antennesites waarvan de steun eigendom is van :

1° een persoon die de antennesite ten behoeve van een operator beheert;

2° een persoon waarop de operator rechtstreeks of indirect een overheersende invloed kan uitoefenen;

3° een persoon die een overheersende invloed kan uitoefenen op de operator;

4° een persoon die evenals de operator, onderworpen is aan de overheersende invloed van eenzelfde derde.

De overheersende invloed wordt vermoed wanneer een persoon, rechtstreeks of indirect :

1° de meerderheid van het geplaatste kapitaal van de rechtspersoon bezit;

2° beschikt over de meerderheid van de stemmen die verbonden zijn met de door de rechtspersoon uitgegeven aandelen, of

3° meer dan de helft van de leden van het bestuurs-, leidinggevend of toezichthoudend orgaan van de rechtspersoon kan aanwijzen.

§ 7. Indien een antennesite eigendom is van een derde, verzetten de operatoren die deze site exploiteren of gedeeld gebruiken, zich niet tegen een overeenkomst tussen de eigenaar en een operator waardoor deze laatste de mogelijkheid wordt geboden de betreffende site gedeeld te gebruiken.”

Artikel 26 van diezelfde wet luidt als volgt:

“§1 Elke operator brengt minstens een maand voor hij bij de bevoegde overheid een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning indient voor een bepaalde antennesite of voor een inzake gedeeld gebruik wezenlijk deel van een site, de overige operatoren hiervan op de hoogte.

Zij beschikken over een maand om de eerste operator om gedeeld sitegebruik te verzoeken.

In voorkomend geval staat de eerste operator het gedeelde gebruik van de site toe op een redelijke en niet-discriminerende wijze. De betreffende stedenbouwkundige aanvraag wordt indien nodig aangepast aan het gedeeld gebruik en ingediend door de operatoren die van de site gebruik zullen maken.

§2. Het Instituut kan na gemotiveerd verzoek van een operator een afwijking toestaan van de in § 1 vermelde termijnen.”

Artikel 25 van de Wet van 13 juni 2005 legt geen verplichtingen op aan de vergunningverlenende bestuursorganen inzake stedenbouwkundige vergunningen. Bovendien stelt artikel 2 dat de operatoren “in de mate van het mogelijke” de antennes moeten bevestigen op bestaande steunen en is het dus een inspanningsverbintenis maar geen resultaatsverbintenis.

Het is niet de taak van de vergunningverlenende overheid om alternatieven zelf te gaan onderzoeken of alternatieven voor te stellen voor een aangevraagd ontwerp en de motiveringsverplichting gaat dus niet zover dat de verwerende partij in de bestreden beslissing diende te motiveren waarom niet gekozen wordt voor een alternatief project.

Geen enkele afdwingbare rechtsregel bepaalt dat de verwerende partij diende te oordelen over de noodzaak van een dergelijk project in de omgeving, noch diende zij eventuele alternatieve inplantingsplaatsen te beoordelen.

Uit de verklarende nota bij de aanvraag blijkt bovendien dat de tussenkomende partij wel degelijk alternatieve inplantingsplaatsen heeft onderzocht conform artikel 25 van de voormelde wet en de andere operatoren drie maanden voor het indienen van de aanvraag heeft aangeschreven voor sitesharing conform artikel 26 van de voormelde wet.

Het behoort niet tot de taken van de verwerende partij, noch van de Raad, om een alternatieve inplanting of locatie van een zendinstallatie te gaan onderzoeken, ook al meent de verzoekende partij dat deze alternatieve locatie voor haar minder hinder zou meebrengen. Het is ook niet aan de Raad of de verwerende partij om te stellen dat de tussenkomende partij de antennes ook kon plaatsen op bestaande locaties in de buurt.

Het vergunningverlenend bestuursorgaan is bij de beoordeling van een stedenbouwkundige aanvraag gebonden door het voorwerp van de aanvraag, zoals afgebakend door de aanvrager zelf.

Het middel is ongegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 16 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: natuurdecreet),

artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het materieel motiveringsbeginsel.

De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij geen natuurtoets uitgevoerd terwijl er vlakbij verschillende natuurgebied liggen. Bovendien wordt de invloed van de zendmast en de antennes op de fauna niet onderzocht, terwijl er volgens de verzoekende partij studies zijn die aantonen dat gsm-straling een negatieve invloed heeft op de mussenpopulatie of op eieren en embryo's van vogels.

2.

De tussenkomende partij antwoordt hierop dat artikel 16 van het natuurdecreet geen formele motiveringsplicht invoert. De verzoekende partij toont volgens de tussenkomende partij niet aan dat er vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunde zendmast.

Het louter verwijzen naar natuurgebieden in de omgeving zonder ze concreet aan te duiden en weer te geven hoe zij vermijdbare schade dreigen te ondergaan, volstaat volgens haar niet. De dichtstbijzijnde natuurgebieden zijn volgens haar ook gelegen op minstens 175 m van de project site. Het is volgens de tussenkomende partij dan ook volstrekt uitgesloten dat de projectantennes van de projectsite de mussenpopulatie en de eieren en embryo's van vogels in natuurgebieden op een afstand van 175 m en 225 m negatief zou beïnvloeden.

De tussenkomende partij wijst in dit verband ook nog op het conformiteitsattest dat aangeeft dat de groene zones, waar de stralingsnormen sowieso niet kunnen overschreden worden, zich op maximaal 80 m van de projectantennes manifesteren (of dichterbij). De stralingsniveaus die kunnen worden gemeten in de natuurgebieden zijn volgens de tussenkomende partij vele malen lager en vanuit ecologisch oogpunt verwaarloosbaar.

De verwerende partij is haar zorgplicht uit artikel 16 natuurdecreet volgens de tussenkomende partij dan ook nagekomen.

3.

In haar wederantwoordnota verwijst de verzoekende partij met een kaart naar het natuurreservaat De Goor Asbroek en de ankerplaats 'Bijltjes en de Kwarekken' en het VEN-gebied 'De Grote Nete Schaapwees-Kwarekken'. Deze zijn volgens de verzoekende partij maar op enkele tientallen meters van de betrokken zendmast gelegen. Bovendien zouden vogels zich niet aan de grenzen van een natuurgebied houden.

De verzoekende partij stelt dat artikel 16 natuurdecreet van toepassing is ingeval van een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning. Het feit dat de bouwplaats al of niet net in of net buiten habitatrichtlijngebied ligt, staat er volgens de verzoekende partij niet aan in de weg dat een vergunningverlenende overheid steeds moet rekening houden met de natuur en dat zij de vergunning kan weigeren wanneer zij, gebruik makend van haar discretionaire bevoegdheid, van mening is dat er anders vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan. Het is volgens de verzoekende partij niet aan haar om dit onderzoek te voeren of voor te schieten, maar aan de verwerende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet of de verwerende partij heeft onderzocht of er door de bestreden beslissing vermijdbare schade aan de natuur zal ontstaan of hierover advies heeft gevraagd.

Beoordeling door de Raad

Artikel 16 natuurdecreet bepaalt onder meer:

*“§1. In het geval van een vergunningsplichtige activiteit, draagt de bevoegde overheid er zorg voor dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen.
...”*

Met de tussenkommende partij moet worden opgemerkt dat de natuurtoets van artikel 16 natuurdecreet, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de watertoets en de habitattoets, geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het volstaat in het kader van de ingeroepen bepaling van artikel 16 natuurtoets bijgevolg dat uit de stukken van het dossier blijkt dat er een natuurtoets is uitgevoerd.

De Raad merkt op dat de verwerende partij bij de beoordeling van de hinderaspecten en de gezondheidsrisico's uitdrukkelijk verwezen heeft naar het conformiteitsattest van 17 juli 2011. Uit dit attest blijkt dat de groene zones, waar de straling zelfs al geen 5% van de norm bereikt, zich op maximaal 80 meter van de buispyloon manifesteren. De natuurgebieden waarnaar de verzoekende partijen verwijst, liggen op minstens 175 meter van de geplande zendmast. De stralingswaarden die zouden kunnen worden gemeten in de natuurgebieden, zal dus nog vele malen lager liggen.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat er als gevolg van de bestreden beslissing vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan. Het louter aanhalen van studies die in het algemeen aan zouden aantonen dat gsm-straling een negatieve invloed heeft op de mussenpopulatie en op de eieren en embryo's van vogels, volstaat hiertoe niet.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van nv KPN GROUP BELGIUM is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 3 mei 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vijfde kamer, samengesteld uit:

Pieter Jan VERVOORT voorzitter van de vijfde kamer,
met bijstand van
Thibault PARENT, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vijfde kamer,

Thibault PARENT

Pieter Jan VERVOORT